

LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik
minden vasárnap.
Ára 3 hóra
csak egy forint.

Az előfizetési pénz
a kiadó-hivatalba
3 korona-utca, 18. szám alá
küldendő.

Pest, sept. 15.
1867.
24. szám.

Gyűjtőknek
öt előfizető
után
tiszteletpéldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA:
Magyarutca 1. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat,
mely Ludas Matyinak van
szánva.

A magyarnak átka.

Beszélhet már nekem
Mézes mázos szóval . . .
Deák kvótás pártja!
Látom, hogy a német —
Hazánk jólétének
Nem igaz barátja.

Mint az eb, hizeleg,
Nyájas barátságot
Szinlel mindenképen;
De csak addig mig a
Lépre esalt madarat —
Meg nem fogta szépen.

Mindent, mit csak akart
Az országgyűlésen . . .
Mi könnyen vitte ki?
Óh mert ez a magyar
Oly jószívü bolond . . .
Még mindig hisz neki.

De ébred lassan az
Alvó közvélemény
S kezdi belátni már:
Hogy az új alkotmány
Fundamentom nélkül
Épitett kártyavár.

És hogy a bizalom . .
— Sajnos de ugy vagyon —
Nem egyéb . . . vásártér;
Mit sokan eladnak,
Mint hitvány portékát
Egy kis méltóságér.

Beszélhet ezután
Mézes mázos szóval
Deák kvótás pártja!
De hogy a közösügy
Nemzetünknek átka . . .
Vak, . . . a ki nem látja.

LUDAS MATYI.

Politikai diszkusszió

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály. Mondja már Iczik szomszéd! hanyadán vagyunk már az a kvóta históriával, úgy készül az is, mint a Lueza széke; ahol van la, épen egy hónapja, hogy a magyar deputáció ott trafikál, ott közösködik Bécsben, és a mint hallok, még csak annyit sem tudtak kisütni,

hogy hát mit fizettünk már évenként közös költségek fejében a német zsebébe? hogy bolondult volna meg a ki ezt a közösiügyféle szót legelőször is kiszalasztotta a száján.

Iczik. Na na Miskha bátya! ne beszéljen khend olyan hangusan, bizuny megtholálja hallani az ur isten, és még megláthogatja azt a thalálmányus hazafit azzal a tréfe nyavalyával. Thodja khend Mihály bácsi! nem uly könnyő dulug ám utt vigezni, a hol annyi száz, annyi ezer milliürül kell reknungolni.

Mihály. Nem ám, azt meghiszem, — mert ismét be akarnak bennünket huzni.

Iczik. Behózní...? épen azért megy a dulug lassan hallja khend, hogy a magyar deputáltosok nem hajlanduk maghukat berántatni. Az itt a bhükkenü lássa moga Mihály gazda! hogy a mit a magyar deputáltosok akharnának fizetni, az a nime theknek khevis, a mennyit pedig a nimetek akharnának Magyarurszágra thokmálni, az nekünk s uk. Érthi khend most már a gseftet Mihály gazda?

Mihály. Érti biz a mádi fene, — de nem én.

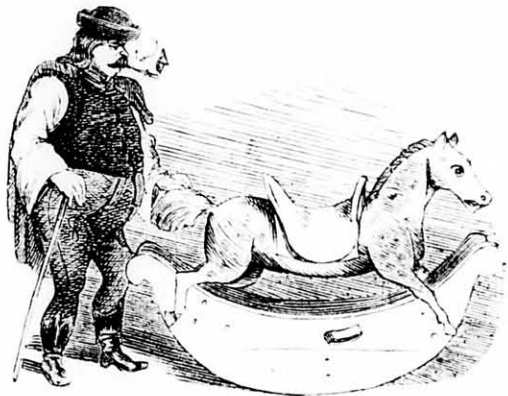
Iczik. Nuhát, majd megmagyarázum khendnek még világusabban. Lássa Mihály bátya! ha én mogáthul meg akharuk venni egy lübürt, és maga azt khitartja az árából, — én igérek, khend nem enged, én pedig drága purthékát nem akharuk venni, — zoloch lében vagy száz eszthendüig! nem csinálunk mi egymással gseftet... dasz zógh i... Hát must mikhur nem lübürré, hanem a mi bürtinkre liczithálnak thodja khend, hogy ne vulna nehiz az alkhu?... hisz mindenkhi filti a maga bürit.

Mihály. De hiszen szomszéd! mi a nimetet meg nem esaljuk, csak a nimet meg ne sakterozzon bennünket.

Iczik. Thodja khend szemesnek a világ, vaknak pedig alamizsna, — a khi jul khüt, az jul is uld. Majd meglátjuk nem sukára, hogy a magyar deputáltosok monkája kóser lesz-e vagy tréfe?... s mit mund reá az urszághgyölés thübbsege? Annyit elüre is ánzágholhatuk khendnek Mihály gazda!

hogy az egész quóta alkhubül nekünk lesz a legkhevesebb profitunk.
Mihály. Azaz hogy mi huzzuk a rövidebbet ugy e? érttem már.

Képtalány.

Czifra Constitutió!

Osztráknyereg = magyar ló!
Rajta killis lovagló!
Közösiügyes = takaró,
Kvótafaló = kaparó.
Magyar pénz = bécsi bankó!
Hurbán Urbán = pensió!
Stempli és fináncz = adó.
Huszadik évre nyuló...
Sintér sakter = népnyzó,
Ugy-e kedves olvasó!
Czifra Constitutió?

Ludas Matyi gyorspostája.

Esz ám a sabadság!
A devla rugja meg,
Ugy megsaporodnak...
Jaj... a sajtóperék —
Hogy a kedvemre már
Vicseselni sem merek.
Nem azsirt ám, hogy a
Principálisomat...
Kezsdéném félteni, —
Hanemesak azsir, hogy:
Nem jó azs ördögöt
A falra festeni.

Bartyikay kapitány urnak: Küigazitottuk, rendén van minden.

Ibolya Petinek: Az ajánlatot elfogadjuk, tudassa velünk lakását.

Kenesére: Nyilttéri nyilatkozatot alnév alatt nem fogadhatunk el.

Többeknek helyben: A jóakaratu szives figyelmzetést mi is szivesen vesszük, de hát nem lehet mindenkinek egyformán tetszeni, a hány ember... annyiféle a gusztus is.

Finánczialis tervek.

(Tréfa is, nem is.)

Ki ne emlékeznék ezelőtt pár évvel Besze János finánczialis tervére, midőn négyezer millió bankót akart nyomtatni tíz krajczárosokban, hogy azzal az osztrák államadóságot egyszerre kifizesse?

Emlékeztek édes atyámfiai ügyi mindnyájan? akkor kineveztük Beszét s azt mondtuk, hogy az egész csak badarbeszéd.

Bizony pedig kár volt Besze Jánost akkor mingyárt osztrák finánczminiszternek nem tenni, legalább most már quíttek volnánk és a közösügyi elaborátum alapján nem tábláztatott volna Magyarország fundusára ebből a négyezer millió státusadóságból egy ezer háromszáz millió forint s néhány krajczár.

Kifizeti ezt a roppant summát meg, — mi-é vagy pedig a nagy barang, az a kérdés? No majd megfizeti Ludas Matyi, csak bizzák rá a kielégítést. Hát hogyan? no mindgyárt elmondom, csak aztán nem kell előre kinevetni.

Hát azt veszem én észre édes atyámfiai! hogy a ki ezelőtt öt hat esztendővel tizenkét ökörrel járt szántani, szerencsés ember az, ha most négy sovány tinóval huzathatja az ekét. A kinek pedig esöngösböngös ezimeres hat ökör járt kelt kifelé az udvaráról, mostan alig akad meg az istállójában két abrakolhatlan gebe. No nem így van e?

Ugy van biz a . . . de hát hova lettek a ezimeres ökrök . . . biz azokat megette a porezió . . . no, nines-e igazam atyáfiak?

Azt már nemcsak a quótáspárt, hanem még a német finánczminiszter is átlátta, hogy nagyobb adót nem bírunk meg, mint a mennyit eddig fizettünk. Én azt tartom, hogy annyit sem bírunk meg, ez állítást még csak okokkal sem támogatom . . . ezáfolja meg a ki nem hiszi . . .

Ha már most az évi adót is csak nagy nehezen . . . katonaezkékutióval lehet tölünk kipréselni, — azt is még csak egy darabig, van-e hát reményünk, hogy legalább a hetvenhetedik unokánk kifizethesse a reánk eső quótát?

Dehogyan van . . . dehogyan van . . . magának a német finánczminiszternek sines — hát Lönyay urnak hogy lenne?

Tehát közösügyesített vagyis kommasszált nekünk a 67-i majoritás legalább is egy ezer három vagy négy száz millió osztrák adóságot. Ennek csak 6% kamatja Maróti szerint 85 millió. Közösügyes költségekre legalább is fizetünk kell 75 milliót, még a magunk háztartására kikell teremteni legalább is 40 milliót — s így egy évre kiadásunk kerek számmal 200 millió!

No ne vaezogjon a fogad édes atyámfiai! még a tőkéből is törleszthetünk a quóta deputáció szerint 24 milliót, — öt év alatt körülbelül 100 milliót. Ez alatt az öt év alatt pedig a tőke 20% kamat mellett tőkésítvén ismét magát, lesz adóságunk épen két ezer hat száz millió! a százezreket nem is számítom, mert nálunk csak millióban járja. Ebből levonva a száz millió tőke törlesztést marad csak két ezer öt száz millió restantzia. Tíz esztendő mulva így aztán szerencsésen megérjük, hogy nekünk magunknak lesz annyi adóságunk, mint most az egész osztrák birodalomnak, ha csak el nem fogadja az a majoritás az én finánczialis tervemet, vagy is radikális kurámat a státus adóságra nézve, mely röviden ennyiből állana:

Indítvány: Minthogy az egész osztrák államadóság legfeljebb 15—20 bankár zsebében van, és minthogy ezek a bankárok tőkéiket, melyeket az osztráknak kölcsönöztek, már duplán vagy triplán is visszakapták, s így nekik egy kr. veszteségük sem lenne már, ha azokkal az államkötvényekkel pipára gyűjtanának: és mivel úgy is millionér lesz azoknak a bankároknak még unokáinak az unokája is — míg nekünk napról napra kisebbedik száunkban a betevő falat, — aztán meg minthogy 15—20 uzsorás bankár hizlalásaért 15—20 millió népet borig nyuzni egy kormányának sem állhat érdekében, — Ludas Matyi ezennel indítványozza: hogy mondassék ki a státus pankrót, hisz úgy is kénytelen lesz azt kimondani Ausztria elébb utóbb, már pedig jobb előbb négyezer millió, mint később nyolcz ezer millió defizittel.

Pro memoria.

(Öcsém uramnak szól, de bátyám is érthet róla.)

Nagy jó uram! s öcsém Elek!

Onhöz egy kérdést emelek.

Mit beszél az az ön fia!

Kinek arany tollat ada . .

Hatvanegyben az ön hada,

Talán nem is az egykori

Szabadszelleme Lubi a?

A károlyi nagy teremben —

Kölesey képével szemben . .

Dikciózik Kossuth ellen?

Édes Elek barátom már

Azt megtagadja ám Szatmár . .

Hogy ez a mostani Lubi!

Aranytollat érdemeljen.

E bizony már szarvas hiba . . .

S ha él még az aranyliba?

A mely tollat adott neki:

Megemberlem ime Szatmár

S ezen csipős vers képében . .

Ludas Matyi küld egy gunárt.

Lubi tollat hadd csipje ki.

Eredeti levelek.

XXVIII.

Téns uram!

Bezzeg megjártam a hétet. Pelépillantottam egy ordináré újságba véletlenségből, s olvastam benne, hogy két krajczáros 10 kros 15 kros 50 kros — na csak eddig olvastam és ráfogtam, hogy ebből bizonyosan bankó, lesz tyűh gondolám magamba, most lesz már a drága dolog, bezzeg annyi lesz a bankó mint a nyű — drága lesz a papíros, drága lesz a csongy, rám kiált a kapeza máhónap a eszámából, hogy ő felettem az ur, mert ezután ő ment meg a státusadóságtól, hogy a feki egye meg a dolgát.

Teremtő isten! gondoltam magamba, hiszen ha már annyi apró kincsesel megy az ember a vásárra hát abrakos tarisznyába kell gyűrnü. Elbusultam egészen s szembe jutott, hogy már meg arra kerül majd a sor, hogy fából csináljanak ezüst haszast, jó lesz az a magyarnak, mert hát már jó a boldognak a fapénz is; végre meg osztán a bőrűnkre kerül a sor, abból haszgatják ki a bankót, — a lesz a boldogság osztán, mikor egymás bürin vásároljuk meg a nyomoruságot . . .

Addig addig tünődtem osztán, míg megint jobban el nem olvastam az újságot, s akkor láttam meg, hogy hát nem bankó lesz a — hanem postastempli, — hogy a sas rugja meg — úgy jártam vele, mint mikor az egyszeri tiszteletes poéta Tompa uram megörült a kombónak — mert azt gondolta hogy szálló.

Na de még azt gondolhatná téns uram! hogy jó kedvem van pedig hát olyan beteg vagyok mint a lőtt róka. Most jöttem haza Kállóból, jóllaktam az alkotmány-nyal erősen a bizottmányi gyűlésben, ahol elhatározták hogy Kossuth Lajos tekintetes uramnak levelet irjanak hogy jöjjék haza ü kigyelme. Megis irták a derága szép levelet, hanem addig akarták módosítani, iगतni, tárgyalni, latolni, fontolni, hogy már azt hittem, hogy nem lesz belülle semmi.

Ugy vettem észre az egészből, hogy a téns némes vármegye a merész hazafias határozaton egy kicsit konfuzsióba is jött, mert hát még a főispán ő méltósága is elszaladt a Kossuth levele elöl, — de mielőtt elment volna hát lelészönt, még pedig a más szájával, ez a más szája pedig volt egy főtisztelendő pap ur, a ki maga is úgy meg volt ijjedve, — hogy szinte bele sárgult a képe, a reverendája meg fekete vált — épen úgy nézett ki mint a debreczeni sóház előtti faköpenyeg.

Most már attól tartok én hallja kigyelmed téns uram! hogy majd ha onnan felülről valamelyik számadó miniszter egyet talál kurjantani erre a kállói bizottmány-ra, száll a bátorsága ennek is mint Hevesvármegyének, — aztán visszahuzza a mit határozott szép csendesen, — pedig hát ilyenképen osztán jobb lett volna a fejszét bele se vágni a fába.

Isten áldja meg kigyelmedet

Karakán Márczi
calvis-bajtár.

XXIX.

Kedves Matyi bácsi!

Egy pár újdonsággal szolgálunk.

I-ször. Daczára, hogy a gedellői kastélyon fekete-sárga zászlórud és kétfejű sas díszeleg, — daczára hogy Kirschner építész az ő ezerberusi méltóságában és alakjában a kastély kapuit örízvén csak pantallonos frakkos és krekkeres nemkülönbén kücsögös tázslis és parokás nem tudom én miket eresztget be a kastélyba és kertbe, hogy azok az ő gyönyörű művén szemeiket hizlalják, — visszariasztván mindenkit, ki a fent elősorolt talizmánokkal felszerelve nincs, — tehát mondom mindezeknek daczára Gedellő még sem lett olyan német város mint gondoltuk; azaz olyan magyar Schönbrunn mint Besze János bátyánk akarta elnevezni — — — mert tegnap este is a piácson kiáltottuk teljes szívünkkel hogy „éljen Kossuth a magyar nép felszabadítója,“ „éljen a Népfőnség,“ „éljen Kossuth a magyar Krisztus“ s úgy találtuk, hogy ezen czim illeti őt meg legjobban.

2-or. Van itt valami Márkus nevű várnagy a kastélyban, ki nagyon szép dolgokat cselekszik: nevezetesen azt mondja, hogy ő a Horváth miniszter sógora, neki szabad verekedni és inni a mennyi neki tetszik és szabad neki megis illani mikor a parasztleányok megverni akarják.

A gedellői szabadolvúsk.

Tigriskörmök.

Ezuttal pedig nincs nagyobb újdonság Pesten, minthogy a herr von Strohmayr leköszönt a városi képviselőségről. És ugyan miért? hát azért biz az édes atyámfia, mert a közgyűlésen nem engedték meg neki, hogy németül gorombászkodjék.

Nem is oda való az ilyen kanonéros káplárból lett nyárspolgár, ki daczára hogy már 50 év óta Pesten lakik, — s magyar pénzzen hizott fel, csupa patriotizmusból annyit sem tanult meg, hogy a Ströh . . . magyarul s z a l m a.

Valami Slova nevű magát előkelő nyárspolgárnak tartó vendéglős is osztozni kíván a Stroh-mayer urra rakott dicsőségben, — lévén minden magyar lapnak esküdt ellensége, a mennyiben vendéglőjében egyetlen egy magyar újságot nem tart, s ha valami becsületes vendég hozzá betéved és magyar lapot kér, — rá förmed a derék Slova: „Mir holtén káni ungrischen Plätte.“

Na ha már benne vagyunk a németek szapulásában, említsük meg azt is hogy a posta-igazgatóságtól 9825. szám alatt ismét egy f. évi aug. 27-ről kelt Bekanntmachungot kaptunk. Ludas Matyi már azt hitte . . . hogy a magyar királyi postaigazgatóságnak nem csak a levélszekrényei nemzeti szí n ü e k, de a hivatalnokok magok is magyar nyelvű e k és szí v ü e k.

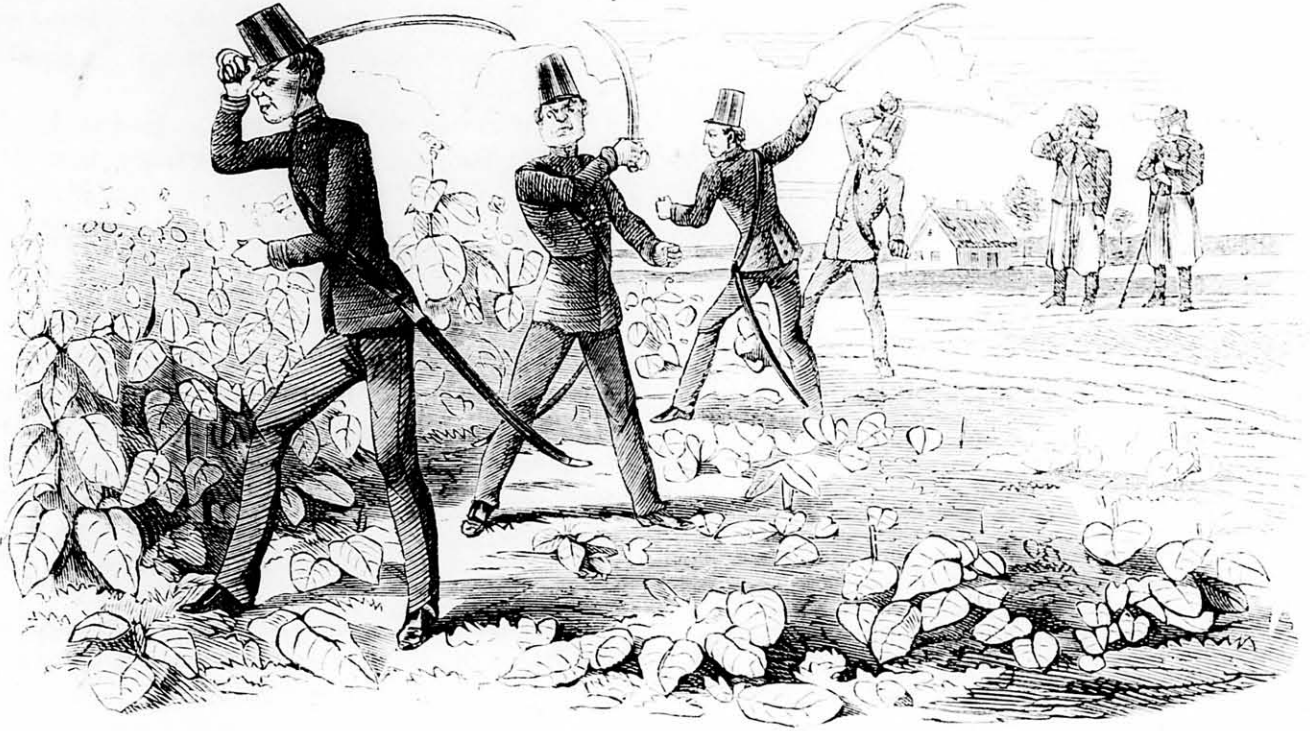
Tehát Königräcz meg van bosszulva. Nem Benedeké hanem Kandó Kálmán miniszter-tanácsos uré az érdem, hogy az Ungvárt állomásozó katonaság hős kirohanást tett a megyeházból a védtelen népre, és azt dicsően megszalasztván több sebesült és halott maradt a esatatéren. Minő pompás alkotmányos követválasztás jaj, és minő dicsőség ilyen vérrel szerzett képviselői padon ülni juj?

Az ungvári vérengző esata következtében a megyei első alispán először dobszóval, azután pedig nyomtatott plakátokban felhívta a még életben maradt népet, befogatás terhe alatt, hogy esti 8 óra után a városban ne merjen jární. Ez aztán a gyönyörű alkotmányos szabadság . . . akarom mondani alkotmányos ostromállapot.

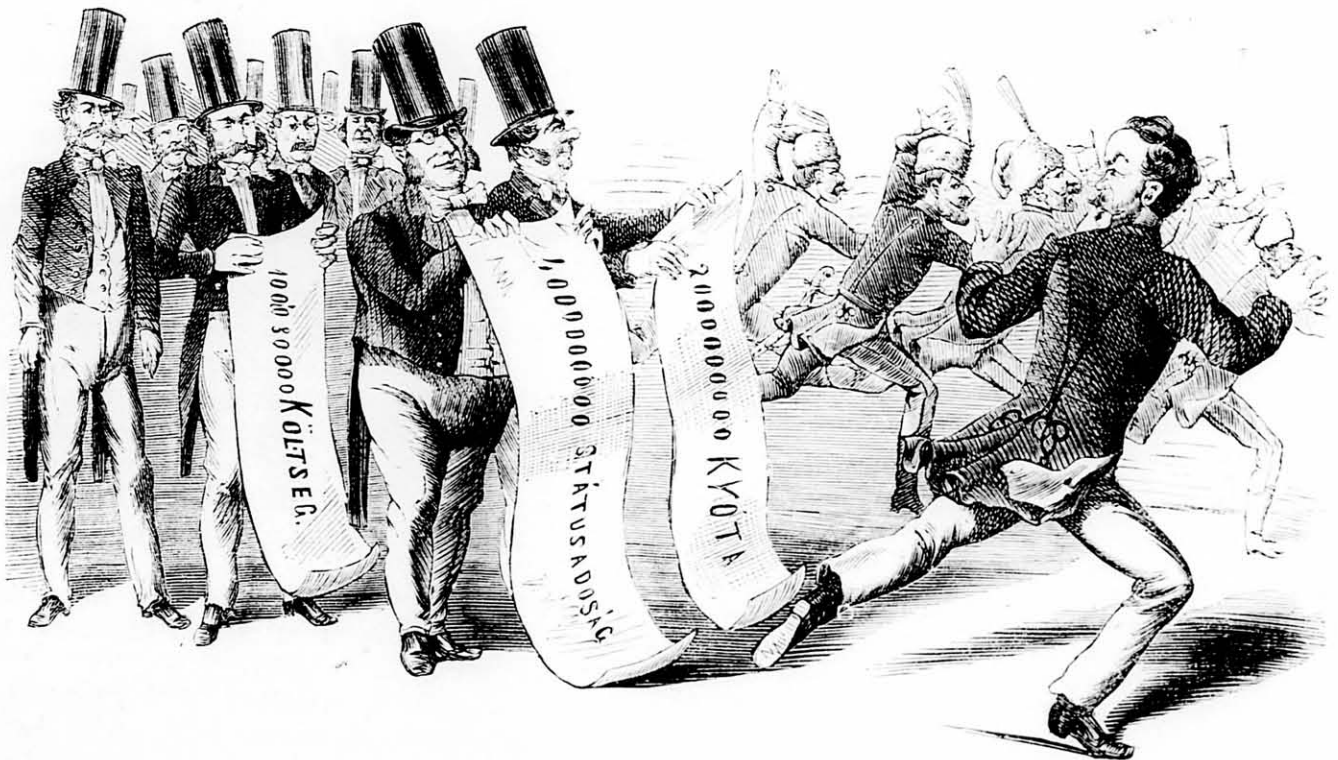
Egyik kormánytámogató lap azt állítja, hogy Kandó Kálmán miniszter-tanácsos urat Ungvárt rendkívül szeretik.

Az ám. Lám képviselővé történt megválasztása alkalmával is többen életöket és vé r ö k e t áldozták érlette.

Az 1867-iki alkotmány

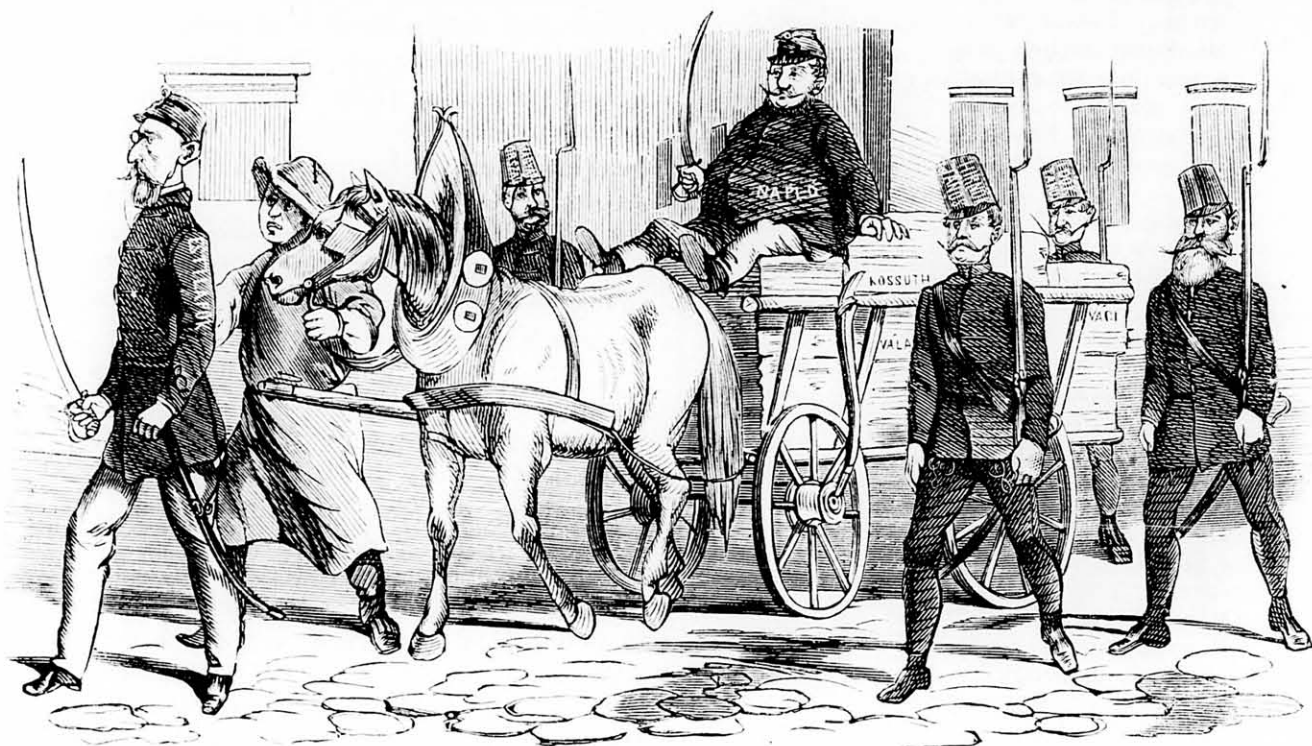

Ime azok is aratnak, a kik nem vetettek.

Szégyen a futás, de hasznos, azt mondja Lónyay.

nagyszerű diadalai.

Most csak a vakság győz, az igazságot így viszi a hatalom.

A mi nem hajlik annak törni kell, egy minisztertanácsosnak minden áron képviselőnek kell lenni.

Széles ismeretség.

Ismerem nagyon jól
A galád Pizkosit,
Láttam az eszélyes
Hitvány Köpenyesit ...
Mindkettő mellén szép
Arany kereszt ragyog ...
Egy időben ... hiszen
Tudjátok ki kapott?
Tudjátok mért kapott?

Ismerem Sunyit is,
Alázatos ember;
Mikor beszélsz vele
Szembe nézni sem mer ...
Olyan mint a kutya,
Hogyha m a megvered,
Holnap — mutass neki
Egy darab kenyeret: —
Megnyalja a kezed.

... Óh! tagadhatatlan,
Hogy van elég biz ott —
Akármerre tekints
Hitvány gaz és pizok ...
Régen átláttam én,
Hogyha minden kendert
Kötélnek vernének:
Még se köthetnének
Föl minden gazembert!

Szapuló Matyi.

Pattantyuk.

Van Fehérmegyében egy Tinó Bogárd nevű ös-nemes fészek. Az idevaló rektor megfordulván egy bizonyos vidéken, kérdik tőle, hogy kicsoda? s ő bemutatja magát mint bogárdi rektor. Ah — mondják a tudakozók — tán valami selyembogár-tenyésztő-intézet direktora? Nem, felel ő. Ugyan hát miféle hivatal az a bogár-direktorság? tudakozódnak még inkább emberüinktől.

Ezután a rektor nem nevezte többé magát bogárdi rektornak, — hanem tinódi rektornak.

Ekkor meg azt kérdezték tőle, hogy tán valami istálló-mesterféle az a tinó-direktorság? mert a tinódi rektorságról ép úgy nem volt fogalmuk az illető kérdezősködőknek, mint a bogárdi rektorságról.

Elfogyott az egyszeri deáknak a tüzelőfája, pénze nem volt, fát pedig keríteni kellett akár-hogyan, mert igen hideg volt a szoba. A megszorult ember onnan vesz, honnan lehet, — a deák is tehát egyik tanára kertjének kerítéséből egy szál deszkát, meg egy czulápot kidézmálván vállára veté s csendesen ballag szállása felé. Utjában találkozik a tanárral s ez kérdezi a deáktól: „mit emel amice?”

„Csak egy lineát meg egy plajbászt“ válaszolt egész hideg vérrel a deák.

Türelemfalva kupaktanácsa mérges deákista volt mindaddig, míg a szolgabíró rá nem parancsolt a helység bírájára, — hogy hát ha szép szóra nem akarnak fizetni az alkotmányos polgárok, hát exekutióval is be kell hajtani az adóhátralékot. Bíró uram véve a parancsot, nagyot nézett a szemközt függő képre s aztán ekkép morgogta magában: „micsoda? ... hát nem elég hogy deákisták vagyunk, még fizessünk is“ ... azzal kapta magát, leemelte szépen Deák arczképét a szegről s helyébe oda függeszté a Kossuthét.

A szolgabíró csakhamar körutat tévén a járásban, a mint belép a faluházába, rögtön szemébe tűnik a Kossuth képe s kérdi:

„Nini bíró uram! hát a Deák arczképe hova lett innen?“

Szja! tekintetes szolgabíró uram! — szóla czélzólág a bíró — bekötötte magát mint a selyembogár és átváltozott Kossuthhá.

Hogy hogy nem, elég az hozzá, — hogy a többi keresztények között egy handlérozó zsidót is bebocsátott Szt. Péter a menyeknek kapuján. Alig lépett a zsidó a paradicsomba, elkiáltá magát „mi van eladó?“ Hasztalan tiltakozott ellene Péter az öreg kapus, hogy ott tiltva a házalás, menjen vissza a pokolba, de sehogy sem akart tágitni a Mojzele, állítván, hogy neki is nyitva áll Abrahám kebele! Kapja magát tehát Szt. Péter egy kis eselhez folyamodik, kívül a menyország kapujához oda állit egy dobost és megütteti a dobot, egyszer, kétszer ki ad többet érte? Meghallván a dobszót Mojzele, keservesen rimánkodék a kapusnak, hogy ereszsze khi — hadd lássa mit licizthálnak uda khi. Így lehetett a paradicsomból kicsalni a zsidót szépszerivel.

Egyik alföldi birtokosnak birka aklát tapasztgatták a cigányok. Napközben lemegy a tulajdonos megnézni, hogy folyik a munka s diszkurszusba ered a cigányokkal, miközben a legöregebb dáde az ország dolgairól is kérdezősködött.

„Bizony dáde! — válaszolt az ur — felfordult világban élünk.“ — Megkevetem igen sipen nagyságos uramat, azt nem hisem, hogy felfordult vuna a világ, mert akkor én lennék a nagyságos uraság. — maga pedig így tapasztana ni — s ezzel jó darab sárt csapott a birkaszin falához.

Egy fiatal ember, ki a poroszok elleni harcra vala menendő, megígéré édes atyjának, hogy vissza nem tér, máskép ha csak egy porosz fejet nem hozhat magával örök emlékül.

Mire az atya válaszola: meg leszek elégedve úgy is, ha saját fejjel fogsz visszatérni.

Alkotmányos képviselőválasztás.

Tréfás történet egy felvonásban, csak a végjelenet trágikomikum.

Történeti hely K. K. Sz. Szállás.

1-ső jelenet.

(Balról egy emeletes nagy épület a városháza áll, boltíves kapuja előtt a város dobosa megszakadás nélkül veri az alármot, jobbról a templom, a torony alatti ajtónál szintén egy dobos produkálja magát.)

(Az utcákon minden irányból lovas hadnagyok hatalmas karikákkal pattoztatva édesgetik a lelkesült tömeget mint valami csürhét a városháztérre, hol két lobogócskával felezifrázott kocszi várja a választóképes vagy képtelen pasasérokat. Az egyik egészen üres még, a másikon már három szürös atyafi pipákol mogorván.)

A városház előtt Sz... uram kortesvezér tipeg, topog, — iszonyatos rikácsoló hangon osztva parancsait, természetére nézve se kicsi se nagy, se kövér se sovány, öszbeborult szakállá mellé egy illik a kalapjához tűzött óriási fehér toll. E pillanatban éppen két fehér tollas kortes fogd meg kezénél fogva czipel Sz... uram felé egy jámbor polgártárust, kinek fehér toll helyett piszkos cserép pipa ékíti kalapját.)

2-ik jelenet.

Sz... ur: (dühödtt lelkesültséggel) micsoda ember keed? Pásztor: (nagy alázatossággal) Pásztor ember vagyok kee... kéröm.

Sz... ur: Erre arra a ki teremtetttt, nem azt kérdeztem, hanem micsoda vakmerő ember keed! hogy az én parancsaimnak nem engedelmeskedik s kétszer is uraltatja magát, a ki teremtetttt...

Pásztor: Kérem egész átossággal a nemzetös urat, tesszik tudni, hogy ez a disznóféle nem olyan portéka, hogy csakugy megünye csöndesen mint a sütt tyuk, hanem e bizony szét szalad — ha az embör nem vigyáz.

Sz... ur: (lábalával toppant) Teremtette... ne lármázzon kend, hanem itt a koesi, — aló fel szaporán, nini osztán fehér tolla sínesen kendnek teremtette... itt van egy, dugja kend a kalapja mellé — ezt a forintot pedig tegye kend a zsebibe... ez a fáradságért. Na aztán azt kell mindig ám teremtetten... kiáltani: éljen Szász Károly teremtette... a többire majd megtanítják ott kendteket; mennyin is vagytok már három... hat... elég! koesis indulj — az apád terrem... osztán itt teremtdj ebbe a pillanatba.

Koesis: Gyih te... csinos! kesely!

Parasztok: Éljen Szász Károly...!

Sz... ur: (félre) Szamarak! (teremtettévre a városháztér másik felére tipeg) Hallod-e hé János?

3-dik jelenet.

János: (a hadnagyok egyike) Tessék parancsóni?

Sz... ur: Ki kell menni az én szérünre is, ott is lopja az időt legkevesebb öt ember. — jöjjenek... vagy hozni kell rögtön... érted?

János: Nemzetös uram! az elébb má hittuk ám őket, de aszonták, hogy ők ninesemek beiratkozva, — hát mihaszna gyűjjenek, ha nem szavazhatnak ugy se.

Sz... ur: No csak szaporán be kell őket hozni a ki teremtetttt... a többi az én gondom.

4-dik jelenet.

(Kiváncsi Izsák és Tubákos Leopold az utcán ballagva.)

Izsák: Ennye sóghor! én mindig azt halluttham, hogy Sz... ór a thigris párthun van?

Leopold: Igen hát hisz én is hallottam.

Izsák: És musth ennek a jubboldalu khüvetnek fogdussa a szavazukat?

Leopold: Azért van az, mert hát attyafija!

Izsák: Hisz a másik jelült is attyafija...

Leopold: Phersze... phersze... de látja sógur! bhözkhe ám arra, hogy a fűthisztelendü ór melthuságos nagyságbus minisztheri thanácsus léthére is elthodott gyünni Sz... orat megkheálni, hogy párthulja... aszungyák sógur! hogy a cselédhek elütt csukholta vulna meg a khezét is.

Izsák: Nu már az más... (Dr. H... tajtétkzó lovai Abrahám unokáit kicsi híjja... hogy elnem tapossák)

5-ik jelenet.

Dr. H... (leugrik a kocsiról mint valami sajtféreg — s lélegzetvételt nélkül kiabál Sz... ur felé) Baj van... baj van... rosszul állunk urambátyám, — idáig már 35-tel több voksa van Polányinak — s még Fülöpszállás nem szavazott — a mi körülbelül 200-ra rug, — nekünk alig van hátra még 70 emberünk.

Sz... ur: (kövé válva, arcizmai, szakállá, bajussza, rángatódznak) Tyü a ki teremti... azt a... ezt a... mit csináljunk most? Na még ezek a hadnagyok is oly haszontalan léhütök. Az a sok hunczút paraszt meg mind a szállókbe bujkál... a ki terrem... kukkanjon már öcsém uram is no...

Dr. H... Még van itthon néhány választó betegem, én azokért jöttem.

Sz... ur: (halálsápadtan... törli az izzadságot homlokáról) Lóduljon hát öcsém uram! mit ásitozik itt... minden percz drága, különben megbuktunk...

6-dik jelenet.

Dr. H... (egy éltes parasztnőhöz, ki éppen mellette halad el) Alázatos szolgálja! jó napot kívánok...

Asszony: Jó napot adjon az isten doktor urnak is.

Doktor: Hát hogyan van K... uram?

Asszony: Köszönöm kérdését... csak egyformán.

Doktor: Hát egy kis koesizást ajánlanék neki.

Asszony: Hogy hogy kérem alássan, — hisz eddig mindig az tetszött mondani a doktor urnak, hogy csak a szabadlevegőtől örizködjön.

Doktor: Na most nem kell félni neki, mert én viszem... én viselek rá gondot.

Asszony: Nini doktor ur! — talán bizony Fülöpszállásra akarja vinni az apjokat szavazni?

Doktor: (röhögve) He he he... oda ám.

Asszony: (fejcsóválva) Ugyan ugyan mit mondanak azok a Fülöpszállásiai, hogy innen még a vakokat és betegeket is áthurezolják?

Doktor: Mit mondhatnának egyebet, minthogy itt nagy a... lelkesültség! (s egy családfo, ki szintén így lelkesítették fel — még a szavazás napján elis utazott teremtette... a más világra, megvinni az örvendetes hirt, hogy Szász Károly minisztheri tanács ur képviselőnek újból megválasztatott.)

Egy posta-mester naplójába.

Na hiszen ha olyan gyorsan
Szállítják majd lelkedet . . .
A menyeknek országába,
Miként te a levelet:
Lelked a paradicsomba
Ugyanesak ezammogva jut, —
S nem hiszem, hogy be ne csukja
Orrod előtt be ne csapja . . .
Szent Péter a nagy kaput.

Gyengénszuró.

Politikai diszkurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Iczik. Na kedves Mihály bácsi! nem adnám . . . száz furinther pengtiben, hogy a generál Thürrt láthatam. Derik egy becsölthet magyar ember hallja khend . . . dasz zóg i . . . csak a szakálla meg bajossza francia.

Mihály. Hát hol látta Iczik szomszéd?

Iczik. Thegnap a pulgári lüvüldében lakhumás-

tunk a tiszteletére, utt vult a kedves felesige is az a Napoleon onokája, — lelkümre szép asszony, az én Rákhelem csoknem megharagodta rám, pedig huzattam neki egy liba fertályt nyulezvan krért.

Mihály. Bizonyosan sokat pislongatott arra a szép menyecskére a szomszéd?

Iczik. Eltholálta khend Mihály bácsi! majd megpokkadta a Rákhele mérgében, csak pirungathutt: nü nü te Iczikh! mit bámolsz te a más felesigit . . . te csapudár! te hőtlen . . . de én thodja Mihály bácsi! a generál Thürrért meg a lében kedves khellemes felesigiért minden elthürtem.

Mihály. Sokan voltak aztán szomszédék? s kik voltak a nevezetesebb vendégek.

Iczik. Hát volthunk vagy khét ezeren a thübbi khüzt utt vult a Gyula Schwarz! a khit a jüvü khüvet választáskhur Guruve miniszter helyett zikher megválaszthunk therézvárusi khüvetnek; a Csernáthóni! a khi megfugja boktatni az urszággyölési majuritást, mihelyt felállítják a hunvédsereget; a pulgártárs Vidacs! a khi mihelyt lekhüszön Szentkirályi, töstént megteszönk füpölgármesternek; tuvábbá Büszürméni! ez a legdöhösebb tigris, — khitül még a herr von Ebeczki sajthukomiszárus is elébb-utóbb vagy megogorja, vagy megbulundolja, annyi monkhát adja neki a Magyar Ojságban, szúval hallja khend uttan volt die ganze republikhánuspárth . . .

Mihály. Hát a mi Matyink ott volt e?

Iczik. Hugu ne lett volna? ü khüszünthütte fel a generál Thürrt meg a khedves khellemetes lében felesigit egy szép rigmosban.

Mihály. Ugy is dukált, mert ő a mi udvari poétánk. No ezért megis érdemli, hogy újra előfizessünk a Ludas Matyira Hanem hát mit akarok kérdeni, hal lott-e aztán valami jo ujságot Iczik szomszéd Thürr gyenyeralistól?

Iczik. Nem diskorálhattam vele hallja khend, mert azok a háboruság otán leskelüdü hunvédek ógy khürtül fugták, mintha csak egy ellensiges fesztung lett vulna; hanem egy mellettem ölö burbély erüsen állitutta, hugu a generál Thürr azirt gyött haza, hugu szétnézzen itt az urszágban, mint áll a világ meg az alkotmány, és hugu hazagyühet-e már Kossuth.

A 23-ik számban közölt képtalálnak megfejtése:

Magyarfaló.

Ludas Matyi gyorspostája.

Érdemes publikum!
Itt van azs ideje,
Hogy ke.sét mindenki
A zsebére tegye.
Zsebéből a bankót
Sépecskén kivegye.
Kérditek hogy ostán
Evvél a bankóval
Ugyan mit csináljon?
Küldje el a postán . . .
(De rekomandóval)
És prenumeráljon.

Jelen szám mellett küldjük szét

LUDAS MATYI ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁSÁT.

Reméljük, hogy

a magyar népnek ezen mulattató képes lapjára
rendkívüli olcsóságánál fogva

negyed évre csak egy forint,

az

eddig előfizetők száma (2336) megkétszereződik,
ezt pedig legkönnyebben úgy érjük el, ha igen
tisztelt előfizetőink megteszik azon szivességet
hogy magukhoz még egy-egy előfizetöt szereznek.

Rajzoló **Stuhr-üller.**

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.**

[Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-uteza 18. sz.